

[Anker Jørgensen]

ret så stærkt ude imod socialdemokratiet, at først og fremmest det konservative parti og venstre har polariseret debatten og hele forhandlingssituationen her i folketinget, og dette har medført, ikke at den borgerlige fløj – hvis man skal tro de opinionsundersøgelser, som statsministeren indirekte henviser til – har vundet noget som helst ved det. I første omgang var man de stærke, da gik det fremad, men det er jo helt tydeligt nu, at efterhånden som udviklingen går på, sker der det, at det konservative folkeparti måske går frem, måske går tilbage, men hvis det vinder noget, er det kun på bekostning af dets venner i den kreds af partier, der sidder i regeringen, og for resten da også af støttepartierne. Der er altså ikke noget at henviser til for regeringen i opinionsundersøgelserne.

Men det er da rigtigt, at socialdemokratiet heller ikke kan være tilfreds med de opinionstal, der nu engang er tale om, men det er der flere ting at sige til. Det vigtigste er, at utilfredsheden i de kredse, som vi appellerer til, i øjeblikket er så stor, at der er mange, der har lyst til, skal vi sige at understrege det lidt stærkere ved at gå til et parti til venstre. Det tror jeg ikke er det bedste svar, og det er heller ikke det, der vil genere regeringen alermest, men det afgørende er, at i øjeblikket er der en bevægelse væk fra det borgerlige flertal i dette land, og der er altså rent faktisk næppe et borgerligt flertal i folketinget, hvis der kom et valg nu.

Jeg vil også tro, at der er flere, der har mærket det, f.eks. det radikale parti. Jeg vil gerne sige tak til det radikale parti, fordi det faktisk i den seneste tid har bevæget sig lidt mere. Jeg kender også debatten fra i går, og også fra i dag, men alligevel. Ser man på de faktiske resultater af kulturpolitik, miljøpolitik, ja, minsandten også ting, der har relation til landbruget, u-landsholdningen og sikkerhedspolitikken, må man konstatere, at det radikale parti har bevæget sig mere kritisk, noget mere afstandtagende fra regeringen, og det er selvfølgelig også, fordi de ved, hvordan vinden blæser. Faktisk er regeringen gået i opposition, og når den en gang imellem er venlig over for socialdemokratiet, er det, fordi statsministeren har opdaget, at nu er der alligevel et flertal imod ham, og så kan han lige så godt være åben over for socialdemokratiet – men ikke et minut før.

Gert Petersen (SF):

Det var da en interessant tale, statsministeren holdt. Jeg sad og tænkte: ja men hvad er det dog for et land, han taler om? Hvad er det for en virkelighed, han taler om? Er det den virkelighed, jeg møder rundt omkring i landet, når mennesker kommer og fortæller mig om den sociale deroute, den sociale nedtur, de har oplevet? Lavtlønnede, arbejdsløse, bistandsmodtagere og mange andre med, de synes ikke, at det går så ufatteligt godt.

Jeg synes også, statsministeren udviser en betydelig arrogance, når han siger, at der er kun ét stort balanceproblem tilbage, og det er betalingsbalanceproblemet. Guderne skal vide, at det er et stort problem, det har statsministeren så inderlig ret i. Det er et katastrofalt stort problem, en tikkende bombe under hele foretagendet. Det så vi også illustreret i praksis derved, at regeringen stik imod alt, hvad den er gået til valg på ved to valg, alt, hvad den havde sagt og lovet, gik i gang med at gennemføre afgiftsforhøjelser, fordi den til sidst var blevet opskræmt over det betalingsbalanceunderskud, som i høj grad skyldes dens egen politik, og som er kommet under de bedst tænkelige konjunkturer for denne regering. Ikke desto mindre har vi altså dette kolossale underskud, og det førte til de desperate handlinger fra regeringen i form af afgiftsforhøjelser og den slags ting i strid modsætning til regeringens intentioner og erklærede politik.

Men der er da også et andet balanceproblem. Er 230.000 arbejdsløse i dette land, hvor vi fra årene 1962-63 og frem til 1975 kunne klare os med 30.000-40.000 arbejdsløse om året, ikke et alvorligt balanceproblem? Statsministeren nikker. Det glæder mig da i hvert fald, at vi kan blive enige om, at det er et alvorligt balanceproblem. Men det synes jeg at statsministeren burde have nævnt, for her har vi i virkeligheden en kræftsvulst i vort samfund og samtidig også et symptom på, at der er noget galt og noget langt mere fundamentalt galt, end statsministeren vil ind på, når han tegner sit rosenrøde billede.

Derfor er der brug for en anden grundretning i den politiske udvikling end den, denne regering står for. Arbejdsløsheden kan ikke effektivt overvindes af denne regering, og jeg tror egentlig heller ikke, at det er formålet, det må jeg erkende, selv om jeg er helt